

သိုးဆောင်း

ဟာမစ်တ်
ပျောက်ဆုံးခြင်း

“အုန်း...”

ခနဲ. . . လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ခုက လူတစ်ကိုယ်လုံးအား ခါဆင်းသွားစေသည်။ နားတစ်ဖက်မှာ ရိုက်လိုက်သောအားကြောင့် အတွင်းမှ သွေးကြောများ ပင် ပေါက်ထွက်သွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် လူက သတိလွတ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မျက်လုံးတို့ ပြူးကြောင်ကာ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ရပ်ငေးသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများ နဲ့ ထစ်ချုန်းသွားသလို စကားသံတစ်ခုက လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နင် . . . ငါ့တောင်ပေါ်က အခုချက်ချင်း ဆင်းသွား”

* * *

“ငါ.. ဘယ်သူလဲ.. ဟေ့..”

စိတ်လွတ်လက်လွတ် အော်မေးတော့. . . ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်လိုလို ကုလားခြေထောက်လိုလို အရာကြီးတစ်ခုကို ယုံမေးကိုယ်ပွတ်ကာ အဖြေပေးလာသည်။ ။

“မင်းက သောက်ရူး.. စာမေးပွဲကျထားတဲ့ ကောင်လေ”

“ဘာ.. သောက်ရူး.. ဟုတ်လား၊ ခွီး.. ခွီး.. ငါ့ကိုများ သောက်ရူးတဲ့ ၊ မင်းကမှ တကယ့် သောက်ရူးအစစ်၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကလန်ကလားနဲ့ မတ်တတ်တွေရပ်လို့ ၊ ဒီမှာ မင်းတို့ ငါ့လိုထိုင်လို့ ရလား.. လှဲအိပ်လို့ ရလို့ လား ပြောစမ်း..”

ပြောရင်းပင် သူတို့ ရှေ့မှ လက်တွေ့လှဲအိပ်ပြလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးလို့ ရူး မှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ကောင်တွေကို အော်ရယ်နေလိုက်သည်။ ။

“အလကားငပေါတွေ့...”

ထိုစဉ်မှာ ပဲ...

“ထွက်သွားစမ်း.. ငါ့ပိုင်နက်ထဲမှာ မနေနဲ့ ၊ မင်းလို စာမေးပွဲကျတဲ့ ကောင်တွေအတွက် ငါ့ဆီ မှာ နေစရာမရှိဘူး”

ထိုစကားက သူ့နှလုံးသွေးတို့ အား ဆူပွက်သွားစေသည်။ ။

လဲ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲကွ. . ငါ့ကို စာမေးပွဲကျတယ်လို့ ပြောတာ၊ ငါ စာမေးပွဲမကျဘူးကွ. . ငါဖြေနိုင်တယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ တင် အောင်လာခဲ့တာ၊ တောင်ပေါ်တက် ထမင်းချက်၊ တောင်ပေါ်တက် ထမင်းချက်ကွ. .ဟား. .ဟား ”

ပြောနေရင်းနဲ့ ရှေ့မှာ ရှိနေသောအရာကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ပြေးကန်သည်။

“ဖြောင်း...”

အားပါသည် မို့ အသံနှင့်အတူ ခြေထောက်မှာ ခွေကျသွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကန်တော့. . နောက်တစ်ကြိမ် ခွေကျသွား၏။ ရှေ့မှ အရာကတော့ ဘာမှ မဖြစ်။ သူ့ကိုပဲ လှောင်ပြီးပြီးနဲ့ ကြည့်နေသလို။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့မည်တော့ မထင်လိုက်ပါနှင့်...။ နာနာဖြင့် မတ်တတ်ပြန်ရပ်ပြီး ပုဆိုး ကိုလှန်ကာ သေးဖြင့်ပန်းသည်။

“မှတ်ပြီလားကွ၊ ဟင်း. . အခုတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ. . ဟား. .ဟား”

ပန်းလို့ ကောင်းနေတုန်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ပင် နားတွင်းသို့ ဥဩဆွဲသလို ချန်စူးကျယ် လောင်သောအသံများ ဝင်ရောက်လာ၏။

“ဟာ. . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးပါဘူး. .”

ဘယ်ကမ္ဘာပျောက်နေမှန်းမသိသော သတိတစ်ချက်က နှလုံးမှာ လာတည်သည်။ ။ တည်တည်ချင်း သတိထားမိသွားတာက သေးဖြင့်ပန်းနေသောအရာ...

“ဟာ..”

ရေနံချေးဝနေသော ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးတစ်ခုပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရမိတော့ သူရောက်နေတာက
ဧရပ်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ အတွင်းဘက်၊ ပန်း နေသောသေးက
အလိုလိုရပ်သွားသည်။ ။

“ဟာ.. မှားကုန်ပြီ.. လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ မှားကုန်ပြီ..”

လှန်ထားသော ပုဆိုးကိုချလို့ ကြောက်လန့်တကြား ဧရပ်ပြင်
ပြေးထွက်လိုက်သည် ။ ညအချိန် ဖြစ်သော်လည်း
တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားသော သူ့ခြေလှမ်းကြောင့် ဧရပ်ရှေ့မှာ ဖုန်တွေ
လုံးလုံးထသွား သည် ။

ပြေးရာမှ ရပ်လို့ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ လရောင်မှ နံမှ
ိုန် အောက်မှာ ဧရပ်ကြီးဖြစ်တည်နေပုံက တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသလို(သို့)...

ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ သီးသွား၏။

“ဟာ.. ဘီ.. ဘီလူးကြီး.. တောင်စောင့်ဘီလူးကြီး၊ ကြောက်တယ်၊
ကျွန်တော်မှားပါပြီ၊ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မှားပါပြီ”

ဝမ်းနည်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်များက .
တစ်မူဟုတ်ချင်း ဝင်ရောက်လာသည် ။ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှ
မျက်ရည်ကြည်များ သွင်သွင်စီးကျလာသည် ။

ငိုသည် ။ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုသည် ။

နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်လို့ သံကုန်ဟစ်အော်သည် ။

‘တောက်’တွေ အကြိမ်ကြိမ်ခတ်သည်။ ။

တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသတွေနဲ့ ကိုယ့်ပါးကိုယ်ရိုက်သည်။ ။
ကိုယ့်ရင်ကိုယ် ထိုးသည်။ ။

“မှားတယ်ဗျ. . ကျုပ်မှားတယ်”

မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း လက်အုပ်ချီလို့ . . . ဇရပ်ကြီးကို
ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။ ။ ခုနစ်ကြိမ် မြောက် ကန်တော့ပြီးစဉ်မှာ . .

“ဟာ.. ငါ့တားရော့..”

လည်မှာ ဆွဲထားသော တားရော့ထုပ် မရှိတော့မှန်း ခုမှ
သတိရလိုက်၏။ ။ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ ဇရပ်ကြီးဆီ ပြေးတက်ရှာဖွေသည်။
။ အဝေးကြီး မရှာလိုက်၊ သေးပန်းထားသော တိုင်အနီးမှာ ပင်
ဝစ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသော ကတ်ပြားလေးများကို ကစဉ်ကလျား
တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ။

အနီးဆုံးကတ်တစ်ခုကို ဆွဲယူကာ အနှစ်နှစ်အလလ
ဝေးကွာနေသော ချစ်သူတစ်ဦးလို အငမ်းမရ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ သူ့ရဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ် ဒလဟောစီးကျလာတာက. .
.သွေးတွေ။

* * *